

1

Zoals steeds gaat dank naar het hele team bij Clavis Uitgeverij, en naar Britta Fath, die naast de grote lijnen van het verhaal ook de kofey in de gaten hield.

Guido Eekhaut
Nomade 2. Vreemde werelden
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: sciencefiction, ruimtereizen, toekomst, culturen
NUR 285
ISBN 978 90 448 4047 6
D/2020/4124/121
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

In een sombere kamer, ergens hoog in de oude citadel van de miserabele stad Sarabande op de wereld Ylang (ook bekend als Gliese 216b), stonden vier mannen. Ze droegen de titel Verdediger, maar ze noemden elkaar ‘gezel’. Voluit was hun titel Verdediger van het Ene en Ware Geloof.

De kamer bevond zich hoog in het gebouw van donkergrijs basalt, op sommige plaatsen afgewisseld met half doorzichtig kwarts, zodat er toch wat licht naar binnen kwam. Een boosaardig, vals licht, afkomstig van de enorme rossige zon aan de horizon. De enige toegang tot de kamer was via een zwarte stalen deur, die nu gesloten was. Meubels en versieringen ontbraken. Ieder die hier als gevangene binnenkwam, liet best meteen alle hoop varen, zoveel was duidelijk.

Tegenover de vier mannen, en midden in de kamer, hing het bewusteloze lichaam van een jongeman. Hij werd overeind gehouden door een curieus systeem van buizen, stalen kabels en leren riemen, maar zijn hoofd hing omlaag en zijn kin rustte op zijn borst. Zijn huid was donker, of tenminste donkerder dan die van de vier mannen, die een ziekelijke, gele kleur hadden. Zelf wisten de mannen dat ze het beste waren wat hun cultuur voortbracht. Zij waren immers de Verdedigers, een titel die ze erfden van hun vaders en grootvaders.

Ze waren fier, maar ook achterdochtig, gewend om alles wat hun onbekend was voorzichtig te benaderen. Gekleed in hun lange, oude mantels die tot op hun voeten vielen, waren ze sinister en tegelijk traag. Ze beschouwden zichzelf als rechtvaardig, maar in de ogen van het gewone volk waren hun beslissingen onvoorspelbaar en wreed. Populair waren ze dus niet, maar dat hoefden ze ook niet te zijn. Niemand was in staat hun de macht te betwisten. Niemand was daar ooit in geslaagd.

‘We kunnen hem ook gewoon overleveren aan de Moderators,’ opperde een van de mannen. ‘Die zullen wel weten wat met hem te doen. Dan hoeven wij ons niet meer om hem te bekommeren. Een zorg minder in ons leven.’ Hij leek de oudste van het viertal, zijn haren grotendeels verdwenen, diepe groeven over zijn gezicht en schedel. Zijn woorden waren hard en scherp, gewend als hij was om andere mensen te veroordelen tot een leven van pijn en slavernij.

‘Inderdaad,’ stemde een andere man in. ‘Deze hele zaak heeft al veel te lang geduurd. En praten doet hij duidelijk niet.’

‘We kunnen hem opnieuw een dosis serum toedienen,’ stelde een derde man voor. ‘Misschien vertelt hij ons dan wél wat we willen weten. We hebben nu al zoveel moeite gedaan, en ik ben even nieuwsgierig als jullie.’

‘Wij staan boven dit soort onbenulligheden,’ wees de eerste man hem meteen terecht. ‘Hij is een barbaar, zoveel is duidelijk. Een minderwaardig deel van de mensheid, als hij al menselijk is. We weten allemaal hoe de mens zich op zeer uiteenlopende manieren heeft ontwikkeld, daar op de vele werelden. Kijk naar hem: duidelijk afkomstig van een minder goed geslaagde tak van

de mensheid. Misschien met wat bloed van andere soorten in zijn aders. Een bastaard dus. Wat kan hij ons vertellen? De reden waarom hij in deze stad doordrong, tegen al onze regels en tegen het gezonde verstand in? Om onze schatten te stelen, of onze kennis? Dat alleen al getuigt van opperste dwaasheid. Laat hem nu maar de prijs daarvoor betalen. Dat denk ik ervan.’

‘Tenzij,’ zei de derde man weer koppig, ‘hij door onze vijanden werd gestuurd met de bedoeling die kennis tégen ons te gebruiken. Dat is niet helemaal ondenkbaar. We hebben al verscheidene keren complotten tegen ons ontdekt. De bewoners van nabije werelden zijn jaloers op ons, zoveel is duidelijk. Allemaal willen ze ons vernietigen. Daarom blijven wij ook voortdurend waakzaam.’

‘Hij is een ordinaire schattenjager,’ wierp de tweede man tegen. Hij keek naar de vierde man, die nog niets had gezegd. ‘Meer niet. En als hij al zou spreken, zou hij toch niet de waarheid vertellen. Dus daar hebben we niets aan. En jij, gezet? Wat is jouw mening?’

‘Mijn mening doet er niet toe,’ zei de vierde man. ‘Maar we verspillen onze tijd. Kostbare tijd, van ons allemaal. Deze vertoning moet gedaan zijn. Breng een Moderator naar binnen. Die weet meteen raad met dit schepsel. Hij kwam alléén. Hij vertelt ons niets. Hij is nutteloos.’

‘Het feit dat hij alleen kwam,’ zei de derde man op peinzende toon, ‘en dat hij er ongehinderd in slaagde tot hier door te dringen, is verontrustend. We hebben onze veiligheid altijd hoog ingeschat. Misschien was dat een illusie. Onze veiligheid is duidelijk in gevaar. Mogelijk kreeg hij hulp van iemand die dit gebouw kent. Maar dat betwijfel ik. Niemand hier zou het wagen ons op zo’n flagrante manier te verraden. Dus handelde dit jongmens alléén,

gedreven, doelbewust en inventief, zoals een goed opgeleide geheim agent. En goed opgeleide geheim agenten staan meestal, zo niet altijd, in dienst van machtige meesters die zich zo'n extravagante luxe kunnen veroorloven.'

'Hij is een ordinaire dief,' zei de eerste man. 'Ik wil er geen tijd meer aan verspillen.' Hij streelde met de benige vingers van zijn rechterhand over zijn linkerpols, die een moment lang gloeide. 'Stuur een Moderator om de gevangene op te halen,' beval hij.

'We lopen een kans mis,' zei de derde man, maar hij klonk niet meer overtuigd. Zijn eerbied voor de eerste man, of misschien zijn angst, hield hem tegen zijn mening nog verder op te dringen.

De stalen deur schoof geluidloos open. Een nieuwe man stapte naar binnen: breed, bonkig en gespierd, op een manier die een duidelijke niet-menselijke invloed verraadde. Hij droeg een leren kap, zodat zijn gezicht, de vorm van zijn hoofd en de schittering van zijn ogen verborgen bleven. Hij zei niets. Dat hoefde ook niet.

'Neem de gevangene mee,' beval de eerste man. 'Ontleed hem. Werp al wat onbruikbaar is weg. Misschien is enig genetisch materiaal nog nuttig voor onze laboratoria.'

De Moderator begon de gevangene los te maken.

'Misschien heeft hij hulp nodig bij het stappen,' zei de tweede man.

De eerste man, de oudste, gromde. 'Doe wat je wilt,' zei hij, en hij verliet de kamer. Alleen de derde man bleef achter. Een moment later kwamen nog twee Moderators naar binnen. Ze hielpen de eerste om de gevangene los te maken. Dan ondersteunden ze hem terwijl ze hem de gang in sleepten.

'Misschien wil ik hem voor mijn eigen laboratorium,' zei de overgebleven Verdediger met een bevelend gebaar. 'Breng hem ernaartoe.'

De Moderators gehoorzaamden terstond. De gevangene, nog steeds bewusteloos, hing tussen twee van hen in.

Ze droegen hem een gang door, een lift in die grotendeels bestond uit panelen van een wit, dof metaal dat betere tijden had gekend. De Verdediger volgde hen. Er was plaats genoeg voor hen allemaal in de lift. Snel daalde die, bijna geruisloos, en hield enkele momenten later halt.

De deuren openden en onthulden een grote hal waarvan de muren behangen waren met donkerbruine draperieën. Aan slechts één kant lieten half doorschijnende panelen licht door. Opake bollen tegen de zoldering zorgden voor een extra rossig schijnsel. Niemand die hier kwam, zou deze plek charmant noemen, maar dat was ook niet de bedoeling.

De Verdediger wees de Moderators waar ze de gevangene naartoe moesten brengen. Hij opende een deur, die meteen toegang bood tot een brede, halfcirkelvormige werkruimte waar stalen kasten om plaats wedijverden met grote houten tafels en instrumenten, machines, kabels, buizen, kolven, retorten, rijen reageerbuizen, bollen met borrelende vloeistof, en meer. De zoldering van de ruimte was hoog en gewelfd. Licht kwam van een dozijn bollen tegen de wanden. Boven de instrumenten en de tafels hingen buizen die intens blauw licht afgaven.

'Op een van die stoelen,' wees de Verdediger.

'Vastmaken?' mompelde de eerste Moderator. Moderators gebruikten zelden woorden om te communiceren.

'Niet nodig. Hij lijkt nog voldoende verdoofd. Ik kan hem wel de baas.'

De Moderators sleepten de jonge gevangene tot bij een van de

stoelen, zetten hem daarin zodat hij enigszins op zijn plaats bleef, knikten dan in de richting van de Verdediger en vertrokken.

De Verdediger ging tegenover de gevangene staan, maar bleef op een afstand. Hij bekeek de lange, gespierde ledematen, de haarloze en enigszins ondervoede borst, de stevige schouders. Hoe mager hij ook was, deze mens was duidelijk gekweekt om met zijn lichaam te werken. Of misschien was deze jongeman niet gekweekt. Misschien was hij afkomstig van een planeet waar mensen hard fysiek werk leverden. Waar ze gedwongen waren te vechten om te overleven. De Verdediger had gelezen over dergelijke planeten. Hij was er nooit geweest. Hij zou daar ook nooit komen.

‘Je kunt me horen,’ zei hij. ‘En ik vermoed dat je me zelfs begrijpt. Je hoeft niet te doen alsof, dat is zinloos.’

De jongeman reageerde niet. Maar, dacht de Verdediger, als hij werkelijk bewusteloos was, was hij al lang uit die stoel gegleden.

‘Je bent helemaal tot hier doorgedrongen. Interessant. Je bent geen slaaf, geen arbeider, geen onderling. Je bent niets van dat alles. Je spreekt op z'n minst Amanglic en Syngalees. En dus begrijp je wat ik zeg.’

De jongeman hief het hoofd op. Zijn ogen waren helder, maar toch zag de Verdediger er pijn in. Pijn. Maar geen vernedering. Geen angst. Wie of wat de jongeman ook was, hij was niet bang. Hij had pech gehad omdat hij was onderschept, maar hij had nog steeds hoop.

Die hoop moet ik hem ontnemen, dacht de Verdediger. En wel meteen. Er zal van die hoop zo meteen niets meer overblijven. En dan is hij helemaal mijn slaaf.

Hij trok een lade open en haalde er een kort, breed voorwerp

uit, van staal en koper, dat bijna perfect in zijn hand paste. Hij richtte het op de jongeman. ‘Je hoeft niet te weten wat dit is,’ zei hij. ‘Je hoeft alleen maar te weten dat het elke synaps in je brein kortsluit wanneer ik op deze knop duw. Je bent waarschijnlijk slim genoeg om te beseffen dat je dan meteen dood bent. Je brein wordt zo ongeveer geroosterd.’

De jongeman keek de Verdediger aan.

Ah, dacht de Verdediger, nu lees ik ook haat in die blik. Dat is goed. Haat is goed. Zo komen we ergens. Beter haat dan onverschilligheid. Want hij was van plan alles over deze jongeman te weten te komen. Precies waar ze daarnet niet in geslaagd waren. Waar de andere Verdedigers niet in geslaagd waren. Hem zou het wél lukken de geest van deze jongeman te breken.

‘Laten we beginnen met je naam,’ zei de Verdediger. ‘Je naam kun je me geven, neem ik aan. Daarmee vertel je me geen grote geheimen.’

‘Aristid,’ zei de jongeman.

‘Goed, zover zijn we dan al. Je begrijpt dus Amanglic. Goed. Zo komen we ergens. Aristid. Dat is een vreemde naam. De naam die past bij een vreemd jongmens zoals jijzelf. Aristid. Waar kom je vandaan, Aristid?’

‘Overall,’ zei Aristid.

‘Overall. Jaja. Overall. Je reist dus veel, neem ik aan. Dat op zich is al vreemd. Het is vreemd voor een jongen zoals jij, die eruitziet alsof hij van een primitieve wereld afkomstig is. Mensen die afkomstig zijn van primitieve werelden, blijven daar meestal ook. Ze reizen niet. Zeker niet in de ruimte. Daar hebben ze de middelen niet voor, noch de intelligentie. Tenzij ze tot de lokale elite behoren.

Maar aan je lichaam te zien is dat niet het geval. En je bent ook niet van hier. Hoe doe je dat dan? Reizen, bedoel ik? Doe je dat in opdracht van mensen die veel geld hebben?’

Aristid keek rond. Zijn blik leek niets te missen.

‘Doe maar geen moeite, Aristid,’ zei de Verdediger. En hij dacht: die jongen blijft hoop koesteren op een ontsnapping. Geen moment verslapt zijn aandacht. Dit is interessant. ‘Ik heb deze situatie helemaal onder controle, vergis je daar niet in. Hier vind je geen wapens, en ontsnappen is er ook al niet bij. Zet je een stap buiten deze ruimte, dan gaat het alarm af. De Moderators vinden je, en ze laten niets van je heel. Wat de Moderators graag doen, is levende wezens uit elkaar halen. Dat zou je waarschijnlijk niet erg kunnen appreciëren. Je bent dus beter af met mij. Ik garandeer je tenminste een snelle en pijnloze dood. Nou, krijg ik nog een antwoord?’

‘Wat was de vraag?’

‘Probeer geen tijd te winnen. Voor wie werk je?’

‘Voor niemand,’ zei Aristid. Hij probeerde wat rechtop te gaan zitten. De stoel voelde koud aan. Maar hij was niet meer vastgebonden. Dat viel dus al mee.

‘Je werkt voor niemand. Alleen een dwaas komt hiernaartoe, ook al doet hij dat in opdracht van rijke meesters. Wie voor eigen rekening komt, is een nog grotere dwaas. Hoe dan ook, hier kan niemand je nog helpen. Al de beloften die je meesters maakten, zijn hier zinloos geworden. Hier sta je er alleen voor. En geen enkele indringer kwam hier ooit levend vandaan.’

Aristid achtte het raadzaam daar niet op te reageren.

‘Zijn onze geheimen dan zo waardevol dat je je leven ervoor

overhebt, Aristid? Dat lijkt me een grove prijs. Een veel te hoge prijs. En de dobbelsteen rolt alleen maar in jouw nadeel.’

Dat besepte Aristid zelf ook wel. Hij had gegokt, zwaar gegokt, en het zag ernaar uit dat hij ging verliezen. Hij was het initiatief kwijtgeraakt. Dat zat niet goed.

‘Ik geloof je niet, Aristid, wanneer je zegt dat je niet voor iemand werkt,’ zei de Verdediger. ‘Mijn gezellen, daarnet, wilden al te snel van dit probleem af. Het interesseert ze niet waarom je hier bent. Net zomin als de rest van het universum hen interesseert. Dat gebrek, die kortzichtigheid, vind ik storend. Bijzonder storend. Jouw komst is geen toevaligheid. Het is een symptoom. Er heerst een ziekte, ergens bij onze vijanden, en jij bent de uiting van die ziekte. Ik wil weten wat die ziekte is, en beter nog: ik wil die ziekte uitroeien. Vooraleer ze opnieuw opduikt, vooraleer ze ons bedreigt, wil ik ze uitgeroeid zien. Dus wil ik weten waarom je hier bent, en wie je die opdracht gaf.’

‘Dit is nutteloos,’ zei Aristid. ‘Je gelooft mij niet. Dit hele gesprek is nutteloos.’

De Verdediger stapte opzij en schoof een kastje open. Daaruit haalde hij, met één voorzichtige hand, een zwart doosje. Van fluweel leek het. Hij zette het doosje neer op de tafel naast hem. Dan verplaatste hij zich en duwde een schakelaar op een van de panelen achter zich om. Stalen banden grepen om de polsen en enkels van Aristid, die nu vastgeklonken zat aan de stoel. Hij kon bijna niet meer bewegen.

‘Zo,’ zei de Verdediger. ‘En nu gaan we eens kijken hoe stoer je echt bent.’

Hij legde het wapen op de tafel en opende het doosje.

Aristid wurmde in de stoel, maar slaagde er niet in zich uit de banden te bevrijden.

De Verdediger keek op. 'Dát is nutteloos, Aristid,' zei hij. 'Je lot stond vast toen je dit gebouw binnendrong. Nee, het stond al vast vanaf het moment waarop je aan een plan werkte om hier binnen te dringen. Ik hoop dat je dat beseft. Wij zijn daar niet voor verantwoordelijk. Alles wat je overkomt, is jouw eigen schuld.'

Hij keerde het doosje om boven de tafel. Iets glads en vochtigs viel op het tafelblad.

Aristid hield op met wriemelen. Hij had al eerder slakken gezien. Daar leek dit nog het meest op. Een dikke, vette slak, ter grootte van zijn eigen hand, van een ziekelijk bruin en grijs. Wriemelend, glinsterend, nat.

'Wees maar niet bang,' zei de Verdediger. 'Het is erg pijnlijk, maar eens het in je hersenen doordringt, merk je er niets meer van.'

De slak balde zich samen en sprong dan in een boog tot op de knie van Aristid. Die bewoog zijn been heen en weer, voor zover de stalen band om zijn enkel dat toeliet, maar de slak hield zich stevig aan hem vast. Stevig. En pijnlijk. Het leek alsof een zuur zich over het been van Aristid verspreidde. Hij wilde roepen, maar hield het geluid binnensmonds. Hij wilde de Verdediger die voldoening niet geven. Hij zou sterven als een held, zonder geluid te maken.

Dat was zijn intentie.

Maar de pijn werd zo intens dat hij zich niet kon inhouden. Een diep gekreun ontsnapte hem.

De slak kroop over zijn dijbeen omhoog.

'Ze heeft nog een eindje te gaan,' zei de Verdediger, 'maar zo

dadelijk is ze waar ze moet zijn. Dan heb je geen geheimen meer voor mij. En daarom ben je ook hier: omdat ik die geheimen niet met de andere Verdedigers wil delen.'

Het kon Aristid niets schelen wat de Verdediger voor plannen had. Hij wilde van de pijn af, hij wilde dat er iets gebeurde zodat hij zich niet meer bewust zou zijn van de pijn. Maar dan zou hij ook niet meer in leven zijn.

De slak bereikte nu zijn heup. Zo meteen klom ze omhoog langs zijn flank. Het duurde nog veel te lang vooraleer ze zijn hoofd bereikte.

De Verdediger kwam overeind. Hij wendde zijn hoofd naar de gesloten deur, alsof hij iets gehoord had. Hij bewoog zijn ene hand, alsof hij een wapen zocht. Maar dan, plots, was de deur er niet meer.

De hele ruimte was gevuld met een enorm kabaal, met stof en gruis en resten van staal, muur, andere spullen. Ook met bloed.

Aristid vloog met stoel en al tegen de muur achter hem. Misschien verloor hij een moment lang het bewustzijn. Misschien ook niet. Hoe dan ook, wat er vervolgens tot hem doordrong, was een stem. Een stem die tegen hem stond te schreeuwen, die hem iets duidelijk wilde maken. Die verschillende keren zijn naam zei. Een bekende stem. Een stem die hij niet meer had verwacht te horen. Maar nu was hij blij dat die stem er was. Dat betekende dat hij nog in leven was. En dat hij bevrijd zou worden.

Het was de stem van een vrouw.

'Aristid! Kun je me verstaan? Aristid? Ben je in orde?'

Een andere stem, gedempt, mannelijk, zakelijk, professioneel. 'We nemen hem meteen mee, Dame.'

Dat ging waarschijnlijk over hem. Ze hadden het over zijn miserabele persoontje. Hij wilde reageren. Hij wilde antwoorden. Maar dat lukte niet.

Hij werd opgetild.

Op de een of andere manier was hij los van de stoel. En bevrijd van de slak. Maar overal was er nu pijn. Vooral in zijn hoofd.

Die mannelijke stem weer. ‘Hij moet meteen ...’

Wat er zo meteen moest, hoorde hij niet meer, want hij verloor het bewustzijn.

Hij werd wakker op een wolk. Of iets dergelijks. Een wolk waarop hij languit leek te liggen. Een wolk die hem ondersteunde en omringde. Hij voelde niets meer. Er was geen pijn meer. Hij had het gevoel alsof hij vrij was van zijn lichaam. Het was een fantastisch gevoel. Maar tegelijk doken de herinneringen op aan de kamer, de slak, de Verdediger, de explosie, het lawaai en de pijn. Allemaal nare herinneringen.

Nu: alleen maar de wolk. Alleen maar dat zachte, heerlijke gevoel dat er in zijn leven geen pijn meer bestond.

Pijnstillers, dacht hij. Erg sterke pijnstillers.

Hij opende de ogen. En sloot ze meteen weer.

Te scherp licht, vooral na al die dagen doorgebracht te hebben in die groezelige stad en in dat terneerdrukkende gebouw, onder de schemer van een veel te grote en veel te oude zon. Hoe konden mensen zo leven? Kon je dat nog wel leven noemen?

Maar hij had al zoveel werelden gezien, allemaal verschillend van elkaar, waar mensen op hun eigen manier omgingen met een onvriendelijke omgeving, een vijandige natuur, en waar ze onder

moeilijke omstandigheden overleefden. De mens slaagde erin zich zowat overal aan te passen. En ze evolueerden ook, genetisch gezien.

Hij opende de ogen weer.

Een gezicht boog zich over hem heen. Het leek hem bekend. Een bekend gezicht. Hij zocht naar een naam, die voorlopig nog niet kwam. Maar er was een naam die bij dat gezicht paste. Zo meteen kwam hij er wel op.

‘Wordt zowat tijd,’ zei de mond van dat gezicht. ‘Denk je echt dat je hier de hele tijd slapend kunt doorbrengen? De hele tijd gewoon maar nietsdoen? Dit kost me een fortuin, jouw avontuur. Ik zeg het je maar.’

Hij knipperde met de oogleden. En probeerde te spreken.

‘Zeg maar niets,’ waarschuwde het gezicht. ‘Je stond te dicht bij de explosieven die we gebruikten. We, nou ja, de mannen die met mij meekwamen, bedoel ik. Stoere jongens, handige knapen, precies geschikt om idioten zoals jij uit de penarie te helpen. Echt veel weerstand was er daar in die citadel niet, moet ik toegeven. Dat viel dus nog mee.’

Het gezicht verdween.

‘We praten binnen enkele uren nog wat verder,’ zei de stem. ‘Rust maar uit. Je hebt dit nodig.’

Het was de stem van Anxil. De Dame Anxil. Zo ongeveer de laatste persoon die hij verwachtte terug te zien. Maar hij was blij genoeg dat zij er was. Een bekend gezicht, een bekende stem.

Het duurde lang vooraleer hij uit bed kon komen. Moeilijk na te gaan hoeveel dagen en nachten passeerden. Zelfs hoelang die dagen waren, was hem onduidelijk. Ze leken langer dan het

standaard planetaire gemiddelde – een fictie die alleen tijdens ruimtereizen in ere werd gehouden, want op alle planeten waren dagen langer of korter dan dat gemiddelde.

De kamer waarin hij zich bevond had geen raam. Er was een deur, en er was het bed waarin hij lag, en een heleboel instrumenten die hem in leven hielden. Mensen kwamen naar hem kijken, instrumenten afstellen, verbanden verversen, infusen vervangen, reservoirs voor bloed en urine vervangen.

Gaandeweg verloor hij geen bloed meer. Zijn hoofd werd helder. Op regelmatige tijden kwamen vrouwen in keurig wit uniform voor hem zorgen. Niemand praatte echter met hem. Hij probeerde gesprekken aan te gaan, maar geen van de vrouwen leek hem te begrijpen. Hij probeerde de vier of vijf talen die hij beheerste, maar kreeg geen reactie. Niemand vertelde hem hoelang hij hier al was, hoelang hij nog moest blijven. Misschien was dit zijn straf.

Maar Anxil was tenminste in de buurt. Al verwachtte hij haar niet. En eerlijk gezegd was hij verbaasd dat ze was opgedoken. Een jaar geleden waren ze beiden hun eigen weg gegaan, na de avonturen op Aarde. Dat vonden ze veiliger, omdat ze zich behoorlijk wat vijanden hadden gemaakt nadat hij Pumond Trald, de toenmalige voorzitter van de Interplanetaire Raad, had gedood. Maar dat kwam door haar. Zij had hem gemanipuleerd. Hij was een instrument geweest in haar handen. Een radertje in haar machine.

Ook daarom waren ze uit elkaar gegaan. Omdat er geen wederzijds vertrouwen meer was.

Hij had geld meegekregen, afkomstig uit een van haar waarschijnlijk aanzienlijke private fondsen. Zo kon hij overleven. Zo kon hij zelfs het bescheiden leven leiden van een interplanetair

avonturier, hier en daar klusjes opknappend die het daglicht niet mochten zien. Maar zijn laatste klusje was verkeerd gegaan. Heel erg verkeerd. Er is altijd, nam hij aan, dat laatste klusje dat verkeerd gaat. En dat je zo lang mogelijk probeert uit te stellen.

Het duurde enige tijd vooraleer ze hem opnieuw bezocht. Hij was blij haar weer te zien. Zo had hij iemand om mee te praten.

‘Weet je wel wat mij dit allemaal kost?’ zei ze toen ze op de rand van zijn bed zat. Ze droeg een handige jumpsuit, donkerblauw, en witte enkellaarzen. Haar haren werden boven op haar hoofd samengehouden met enkele sierspelden. Juwelen droeg ze niet. Ze zag er goed uit, vol zelfvertrouwen. Wat deze situatie ook was, ze had ze onder controle.

‘Wat dit kost? Deze kamer?’ vroeg hij. ‘Deze verzorging?’

Hij zat nu overeind, tegen enkele kussens. De meeste apparaten en infusen waren weg. Alleen zijn urine werd nog afgetapt.

‘Deze kamer,’ zei Anxil, ‘is de minste van mijn zorgen. Wat ik bedoel: een compleet Genesisteam. De beste huurlingen die je voor goed geld kunt krijgen. Zeven man, een bewapend maar versluierd transportschip, drie aero’s die we hebben moeten achterlaten, wapens en explosieven, en vooral: informatie over waar we je konden vinden.’

‘Veel geld.’ Hij had er geen idee van. Hij hoefde de details ook niet te kennen.

‘Geld dat ik hoop te kunnen recupereren,’ zei Anxil.

‘Hoe dan? Bij mij? Ik ben niet bepaald rijk. Van mij hoef je niets te verwachten.’

Ze grijnsde. ‘Dat weet ik, jochie. Ik wil jouw geld niet. Dat overigens nog steeds mijn geld is. Nee. Ik heb je nodig. Jij. Die koppige,

idiote, slungelige maar betrouwbare Aristid. Kijk niet zo gekwetst. Dat ben jij.'

'O,' zei Aristid. En hij keek rond in de kamer. 'Ik heb anders niet de indruk in een situatie te verkeren waar ik jou van dienst kan zijn.'

'Dat komt nog wel. Dat komt gauw genoeg. Nu moet je eerst weer helemaal beter worden. En dan gaan we op reis. Samen.'

'Op reis?'

'Ja. Ik wil onze voorbije geschillen achter ons laten. Ik ben bereid alles wat is gebeurd door de vingers te zien. Ik wil weer met een schone lei beginnen.'

Hij bedacht dat hij meer redenen had om bereid te zijn haar daden door de vingers te zien, dan andersom. Elke situatie waarin ze waren terecht gekomen, was te wijten geweest aan haar complotten. Zij had hem gemanipuleerd, niet andersom.

Daarentegen was hij zonder haar nog steeds een nomade op een woestijnplaneet geweest. Dan had hij nog steeds niets van andere werelden gezien, en zou hij uiteindelijk gestorven zijn in de woestijn, misschien onder de klauwen van een Scorp.

Hij had natuurlijk, helemaal in het begin, het initiatief genomen haar te redden uit de handen van drie soldaten, en zo was het hele avontuur begonnen. Niets had haar verplicht hem met zich mee te nemen. Al ontstond toen al in haar geest zijn verdere rol in het avontuur en het complot. Maar dat begreep hij pas later.

Goed, besloot hij, hij kon blijven klagen, maar uiteindelijk was hij hier aanbeland. Hij leefde nog, al scheelde dat niet veel. Ze had hem gered, en dus zou hij bereid zijn naar haar te luisteren.

'Waar gaan we naartoe?' vroeg hij. Alsof het om een vakantie-reisje ging.

'Poseidon. De waterplaneet.'

'En wat is daar te vinden? Behalve veel water?'

'De restanten van iets heel ouds en mysterieus. Diep onder het oppervlak van de oceaan.'